

РЕШЕНИЕ

№ 12459

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20211110163301 по описа за 2021 година

Фирма е предявило срещу А. К. П. установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите с искане да се признае за установено, че А. К. П. дължи на Фирма сумата от 2442.93 лв., представляваща стойност на доставени ВиК услуги за имот, находящ се на адрес: /административен адрес/, клиентски № ***** и договорна сметка № ***** за периода от 21.05.2013 г. до 02.09.2020 г., ведно със законна лихва от 10.02.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 8206/2021 г., по описа на СРС, 39 състав.

Ищецът твърди, че между страните е налице облигационно отношение, възникнало въз основа на неформален договор за предоставяне на ВиК услуги при публично известни общи условия на Фирма. Поддържа, че ответникът е потребител на ВиК услуги, като от 2013г. е придобил собствеността върху процесния имот, като служебно е била закрита партидата, която се е водила на предишния собственик. Сочи, че не е изпълнено задължението по чл. 61, ал.1 от ОУ и партидата на имота продължава да се води на името на ответника, като за процесния период е доставил на последния ВиК услуги, като купувачът не заплатил дължимата цена. Претендира разноски. В условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна. Пред съда процесуалния представител на страната моли за уважаване на исквете и претендира разноски, в условията на евентуалност се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който оспорва предявените срещу него иск, като неоснователен. Оспорва наличието на облигационно правоотношение между страните. Релевира възражение за изтекла погасителна давност на всички претендирани

преди 10.02.2018 г. суми. Оспорва претенцията като недоказана, както и нейният размер. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба и претендира разноски, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за дължимост на суми начислени на ответника като стойност на получени ВиК услуги на процесния адрес.

Производството се развива след постъпване на възражения против заповед за изпълнение, издадена в полза на Фирма. Предвид разпоредбата на чл. 415 ГПК за ищеца е налице интерес за търсената защита, предвид което производството се явява процесуално допустимо.

По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от ЗВ в тежест на ищеца е да установи, че ответникът е потребител на ВиК услуги по възникнало между страните облигационно правоотношение, че в процесния период ищецът е доставял ВиК услуги в претендираните количества в посочения обект, чиято стойност възлиза на претендираните суми. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания. По иска предявен по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

По делото за безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че през процесния период имот, находящ се на адрес: /административен адрес/ е бил водоснабден, както и че предоставените ВИК услуги до същия за периода 21.05.2013 г. до 02.09.2020 г. възлизат на стойност 2442.93 лв.

Представена е справка от Служба по списвания – София за периода 01.01.1998 г. до 05.10.2022 г. по лице на А. К. П., от която се установява, че по партидата на ответника е отбелязано придобиване посредством покупко-продажба на 21.05.2013 г. на недвижим имот в /административен адрес/.

По делото е представена справка от Търговския регистър по отношение на дружеството Фирма, като в капитала на дружеството е записана непарична вноска представляваща апартамент № 9, находящ се в /административен адрес/, като вписването в Търговския регистър на направено на дата 29.08.2013 г.

По делото е представено съгласие по чл. 73, ал. 1 от ТЗ, съгласно което А. К. П. и М. М. Г. дават съгласие следния недвижим имот придобит по време на брака и представляващ съпругеска имуществена общност, а именно: апартамент № , находящ се в /административен адрес/ етаж да бъде внесен като непарична вноска в капитала на Фирма. В така представеното съгласие нотариус Валентина Благоева, с район на действие СРС, е извършил констатация, че А. К. П. и М. М. Г. са собственици на посочения недвижим имот и са изпълнени особените изисквания на чл. 73, ал. 1, изр. 3 от ТЗ, като е удостоверено правото на собственост на вносителя.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Предоставянето на ВиК услуги на потребителите срещу

заплащане се осъществява от ВиК оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика /собствениците/ на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него /тях/ лица и от съответния регулаторен орган. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник /чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата/. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество. По делото е представена справка от Търговския регистър по отношение на дружеството Фирма, като в капитала на дружеството е записана непарична вноска представляваща апартамент № 9, находящ се в /административен адрес/, като вписването на направено на дата 29.08.2013 г. Представено е и съгласие по чл. 73, ал. 1 от ТЗ, съгласно което А. К. П. и М.М.Г. дават съгласие следния недвижим имот придобит по време на брака и представляващ съпругеска имуществена общност, а именно: апартамент № 9, находящ се в /административен адрес/ да бъде внесен като непарична вноска в капитала на Фирма. Настоящият състав намира, че с вписването на апортната вноска в Търговския регистър, с което процесния имот е внесен в капитала на дружеството, макар регистърното производство да няма конститутивно действие, то има оповестително такова по отношение на третите добросъвестни лица от момента на вписването и от този момент, по арг. чл. 73, ал. 4 ТЗ възниква правото на собственост на приемащото дружество върху имота, предмет на апортната вноска. С оглед на което може да се приеме, че от датата на вписването в Търговския регистър на непаричната вноска - 29.08.2013 г. е възникнало по отношение на трети лица правото на собственост на Фирма върху процесния имот. Поради което ответникът доколкото не е собственик не се явяват потребител на ВиК услуги за имот, представляващ апартамент № , находящ се в /административен адрес/ за периода от 29.08.2013 г. до 02.09.2020 г. Що се касае до останала част от исковия период, а именно от 21.05.2013 г. до 28.08.2013 г. съдът намира, че с оглед на представеното съгласие по чл. 73, ал. 1 от ТЗ ищецът се е явявал собственик на $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния имот, като същото време по делото не са ангажирани други доказателства нито са правени и доказателствени искания за установяване на обстоятелството, че ответникът притежава право на собственост в по – голям размер от $\frac{1}{2}$ идеална част.

С оглед изложеното и при съобразяване на дадената в чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, дефиниция Софийски районен съд приема за доказано, че ответникът е потребител на предоставяните от ищцовото дружество услуги за част от исковия период от 21.05.2013 г. до 28.08.2013 г., но следва да отговаря само за $\frac{1}{2}$ част от процесните задължения, която част съответства върху притежаваните от него идеални части от правото на собственост върху процесния имот. По отношение на останалата част от периода от 29.08.2013 г. до 02.09.2020 г., доколкото правото на собственост не е било притежавано от ищеца нито се установи да е било учредено вещно право на ползване, то същият не се явява потребител на предоставените от ищеца услуги и не следва да отговаря за този период.

Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 1 ОУ, доставянето на питейна вода и/или пречистване и/или отвеждане на отпадъчни води се заплаща въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната мрежа, отчетено чрез монтираните водомери на сградните водопроводни отклонения. Отчитането на показанията на водомерите се извършва от служител на оператора на В и К услуги в присъствието на потребителя или на негов

представител /чл. 21, ал. 4 ОУ/, като клаузата на чл. 22, ал. 1 ОУ регламентира задължението на потребителя да осигурява свободен и безопасен достъп на легитимните длъжностни лица на В и К оператора за извършване на отчети на индивидуалния водомер, монтиран в процесния имот, с оглед определяне на точното количество изразходвана питейна вода. В случай на неосигуряване на представител на потребителя отчетът се подписва от свидетел /чл. 21, ал. 4, изр. 2 ОУ/. При невъзможност за отчитане на водомера поради отсъствие на потребителя или негов представител и липсата на друга иницирана от потребителя уговорка за посещение на длъжностно лице в удобно и за двете страни време, се счита, че е налице отказ за осигуряване на достъп, който се удостоверява с протокол, подписан от длъжностното лице на оператора и от поне един свидетел /чл. 22, ал. 4 ОУ/. В този случай поради липса на възможност за извършване на реален отчет, операторът изчислява изразходваното количество питейна вода по реда на чл. 46 ОУ – по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1м/с.

Съгласно чл. 39, ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи по изключение се допуска за потребители, които нямат монтирани водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща, както следва: 1. по 6 куб. м при топлофицирано жилище и по 5 куб. м - при нетоплофицирано жилище за всеки обитател; 3. по 0, 1 куб. м за всеки куб. м застроен обем сграда за сезонно ползване /вила, бунгало и др./, жилища и офиси, в които няма постоянен обитател; 4. по 0, 5 куб. м за всеки куб. м застроен обем на сграда - за сгради в строеж.

По делото е отделено за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че през процесния период имот, находящ се на адрес: /административен адрес/ е бил водоснабден, както и че предоставените ВИК услуги до същия за периода 21.05.2013 г. до 02.09.2020 г. възлизат на стойност 2442.93 лв., което обстоятелство се установява и от приета и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, която настоящият съдебен кредитира като компетентно изготвена. От експертизата се установява, че стойността на предоставени ВиК услуги за процесния имот за периода от 21.05.2013 г. до 28.08.2013 г. възлизат на стойност 84.66 лв., поради което дължима от ответникът се явява сумата от 42.33 лв. съответна на притежаваните от него права върху собствеността.

С оглед своевременното релевирано възражение за погасяване на процесните вземания по давност, то същото следва да бъдат разгледано. Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012г. по тълк.д.№ 3/2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията за предоставена услуга по доставяне на вода са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл.111, б. „в” от ЗЗД; различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения /каквито са процесните за главници/, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Съгласно действащите през исковия период чл. 31, ал. 2 от Общите условия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-064/17.07.2006 г., потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за

ползваните от тях ВиК услуги в 30 дневен срок след датата на фактуриране. Видно от счетоводната част на заключението задълженията за периода 01.08.2013 г. до 28.08.2013 г., за които е издадена фактура на 14.09.2013 г., следва да бъдат заплатени до 14.10.2013 г. и от този момент започва да тече три годишния давностен срок, т.е това се явяват последните погасени по давност задължения и доколкото в случая заявлението по чл. 410 от ГПК е било подадено на 10.02.2021 г., то всички вземания са били погасени по давност.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на спора ищецът няма право на разноски. С оглед неоснователността на исковите претенции ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на направените разноски, като на страната претендира сумата от 650 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Настоящият състав на основание чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в действащата редакция по ДВ бр. 68 от 2020 г. съобразена към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие от 09.06.2022 г. и заплащане на адвокатското възнаграждение/ намира за основателно възражението на ищеца за прекомерност на възнаграждението по чл. 78, ал. 5 ГПК в исковото производство, поради което същото следва да бъде намалено до сумата от 401 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, срещу А. К. П., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. П. Х., установителен иск по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с 1980, ал. 1 от Закона за водите с искане спрямо А. К. П. да бъде признато за установено, че дължи на Фирма сумата от 2442.93 лв., представляваща стойност на доставени ВиК услуги за имот, находящ се на адрес: гр. София, ж. к. „Гео Милев“, № 45, бл. 18, ет. 4, ап. 9, клиентски № ***** и договорна сметка № ***** за периода от 21.05.2013 г. до 02.09.2020 г., ведно със законна лихва от 10.02.2021 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 8206/2021 г., по описа на СРС, 39 състав.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление /административен адрес/, да заплати на А. К. П., ЕГН *****, със съдебен адрес /административен адрес/, чрез адв. П. Х., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 401 лв. разноски в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____